

De lege kamer

In den beginne was er een lege kamer, een klein beetje ruimte, een klein beetje licht, een klein beetje tijd.

Ik zei: 'Ik ga velden maken,' en ik maakte ze van placemats, tapijt, bruin ribfluweel en vilt. Daarna maakte ik rivieren van crêpepapier, plasticfolie en glimmend aluminiumfolie, en bergen van papiermaché en schors. En ik keek naar de velden en ik keek naar de rivieren en ik keek naar de bergen en ik zag dat het goed was.

Ik zei: 'En nu wat licht,' en ik maakte een zon van een peertje in een kooi van ijzerdraad met kralen die aan het plafond hing, ik maakte een maansikkel en heldere sterren, en aan de rand van de wereld maakte ik een zee van een spiegel, die de lucht en de boten en de vogels weerspiegelde, en ook het land (waar het de zee raakte). En ik keek naar de zon en ik keek naar de maan en ik keek naar de zee en ik zag dat het goed was.

Ik zei: 'Wat dacht je van huizen?' En ik maakte er een van een klunwen droog gras en een van een holle boomstronk en een van een trommel waar toffees in hadden gezeten en die gaf ik een vislijn en een zeil en ik maakte ruimte voor een deken en een tandenborstel en een beker, en een fornuis, en ik zette een zeemeeuw boven op de mast (die eigenlijk een bezemsteel was) en ik liet hem varen op de zee (die eigenlijk een spiegel was).

Ik maakte huizen van chocodipperbakjes: het kleine gedeelte waar de chocola had gezeten was de slaapkamer en het grote gedeelte voor de koekstaafjes was de huiskamer. Ik maakte huizen van een luciferdoosje en een vogelnest en een erwtenpeul en een schelp. En ik keek naar de huizen en ik zag dat het goed was.

Ik zei: 'Nu hebben we dieren nodig,' en ik maakte papieren vogels en wollen konijnen en vilten katten en honden. Ik maakte beren van bont en gevlekte luipaarden en vuurspuwende draken met schubben bedekt. Ik maakte glinsterende vissen en krabben van kokkelschelpen en vogels op heel dunne draadjes.

Als laatste zei ik: 'We hebben mensen nodig,' en ik boetseerde gezichten en handen, lippen, tanden en tongen. Ik kleetde ze aan en gaf ze haren en blies adem in hun longen.

En ik keek naar de mensen en ik keek naar de dieren en ik keek naar het land. En ik zag dat het goed was.

De grond vanuit de lucht

Als je vanaf de grond naar de aarde kijkt lijkt hij heel erg groot. Als je op een speelplaats staat en je bukt je en houdt je gezicht bij de grond alsof je iets kleins zoekt, dan lijkt hij nog groter. Je ziet kilometers beton om je heen en kilometers lucht boven je en daartussen kilometers niets. Voetballende jongens zijn reuzen, de bal is een planeet, touwtjespringende meisjes zijn bomen die zichzelf ontwortelen, en met elke zwaai van het touw trilt de grond. Maar als je vanuit de hemel naar beneden kijkt lijken de jongens en de meisjes en de bal en het touw kleiner dan vliegen.

Ik kijk naar de jongens en meisjes. Ik weet hoe ze heten maar ik praat niet met ze. Als ze me zien kijk ik een andere kant op. Ik raap een snoeppapiertje op dat naast mijn schoen ligt. Daar maak ik bloemen van, of een regenboog of misschien een kroon. Ik stop het papieren in een tas en loop door.

Er groeit onkruid door het beton. Bij de hoeken van gebouwen komt het omhoog, boort het zich een weg naar het licht. Ik wurm wat plantjes los en stop ze met aarde in een klein blikje waar chocola in heeft gezeten en in een koker waar snoepjes in hebben gezeten. Ze worden opnieuw geplant en dan worden het eiken en pampa's en beuken en palmen. Ik raap een schoenveter op die in een plas ligt. 'Dit wordt een tuinslang,' zeg ik. 'Of een beek. Of een python. Of misschien een klimplant.' En ik ben blij want over een paar uur nog maar ben ik weer op mijn kamer dingen aan het maken.

Dan opeens val ik, de grond schiet op me af en het grind bijt in mijn knieën. Een jongen kijkt op me neer. Hij is groot. Hij heeft een dikke nek. Hij heeft blauwe ogen en sproeten en een witte huid en een neus als een varken. Hij heeft geel haar en bleke wimpers en een spuuglok. Er zijn twee jongens bij hem. Eentje pakt de tas af die ik bij me heb. Hij keert hem om en papiertjes en veters en lipjes van blikjes waaien weg.

De geelharige jongen trekt me overeind. Hij zegt: 'Wat zullen we met haar doen?'

‘Ophangen aan de reling.’

‘Broek naar beneden trekken.’

Maar de jongen met geel haar lacht. Hij zegt: ‘Heb jij wel eens de binnenkant van een wc gezien, freak?’

Er gaat een bel en over de hele speelplaats komen groepjes kinderen aanrennen om bij de dubbele deur in de rij te gaan staan. De geelharige jongen zegt: ‘Tering.’ Tegen mij zegt hij: ‘Wacht maar tot maandag,’ en hij duwt me naar achteren en rent weg met de anderen.

Een eindje verderop draait hij zich om. Hij heeft een slaperige blik in zijn ogen, alsof hij droomt, en van die droom geniet. Hij haalt zijn vinger over zijn keel en gaat er dan lachend vandoor.

Ik doe mijn ogen dicht en leun tegen de vuilnisbakken. Als ik mijn ogen weer opendoe peuter ik het grind van mijn knieën en spuug erop. Ik hou ze heel stevig vast aan de randen om het schrijnen tegen te gaan. Dan begin ik naar het schoolgebouw te lopen. Ik ben verdrietig want nu kan ik toch geen bloemen of een beek of een eikenboom maken. Maar erger is dat Neil Lewis maandag mijn hoofd in de wc gaat stoppen en als ik doodga, wie maakt mij dan opnieuw?

De bel gaat nu niet meer en de speelplaats is leeg. De hemel zakt omlaag. Het ziet eruit alsof het gaat regenen. Dan komt er uit het niets een windvlaag opzetten. Hij laat mijn haren wapperen en mijn jas opbollen en duwt me vooruit. En wikkels van snoepjes en veters en lipjes dansen en dwarrelen en buitelen om me heen.

Ik houd mijn adem in

Ik heet Judith McPherson. Ik ben tien jaar. Maandag is er een wonder gebeurd. Zo ga ik het noemen. En ik heb het allemaal zelf gedaan. Het kwam door wat Neil Lewis zei, dat hij mijn hoofd in de wc zou stoppen. Het kwam doordat ik bang was. Maar het kwam ook doordat ik geloofde.

Het is allemaal op vrijdagavond begonnen. Vader en ik zaten in de keuken lamsvlees en bittere kruiden te eten. Lamsvlees en bittere kruiden zijn Noodzakelijke Dingen. Ons leven zit vol Noodzakelijke Dingen want we leven in de Laatste Dagen, maar Noodzakelijke Dingen zijn vaak moeilijk, net als prediken. Prediken is noodzakelijk want Armageddon is nabij maar de meeste mensen willen niet dat er gepredikt wordt en soms schreeuwen ze tegen ons.

Lamsvlees staat voor de eerstgeborenen die God heeft gedood in Egypte en Christus die voor de mensheid is gestorven. Bittere kruiden herinnerden de Israëlieten aan de bitterheid van de slavernij en hoe goed het was om in het Beloofde Land te zijn. Vader zegt dat ze vol ijzer zitten. Ik denk liever aan lammetjes in de wei, niet op mijn bord, en als ik bittere kruiden probeer door te slikken gaat mijn keel dichtzitten. Ik had die vrijdagavond meer moeite met eten dan anders door wat Neil Lewis had gezegd. Na een tijdje gaf ik het op en legde ik mijn vork neer. Ik zei: ‘Hoe is het om dood te gaan?’

Vader had zijn overall van de fabriek aan. Het keukenlicht maakte zijn ogen hol. Hij zei: ‘Wat?’

‘Hoe is het om dood te gaan?’

‘Wat is dat nou voor vraag?’

‘Ik vroeg het me gewoon af.’

Zijn gezicht stond donker. ‘Eet op.’

Ik nam een vork vol bittere kruiden en deed mijn ogen dicht. Ik had het liefst mijn neus dichtgeknepen maar dat zou vader hebben gezien. Ik telde en slikte. Na een tijdje zei ik: ‘Hoelang zou iemand blijven leven als zijn hoofd onder water werd gehouden?’

‘Wat?’

‘Hoelang zou iemand onder water blijven leven?’ zei ik. ‘Ik bedoel, het lijkt me dat je het langer vol zou houden als je eraan gewend was. In ieder geval tot iemand je zou vinden. Maar als het de eerste keer was? Als degene die je vasthield zou willen dat je doodging – en dat gebeurde ook – ik bedoel als je hoofd onder water werd gehouden?’

Vader zei: ‘Waar héb je het over?’

Ik keek naar beneden. ‘Hoelang iemand onder water zou blijven leven.’

Hij zei: ‘Ik heb geen idee!’

Ik slikte de rest van de bittere kruiden door zonder te kauwen en daarna ruimde vader de borden af en haalde hij de bijbels tevoorschijn.

We lezen elke dag de Bijbel en dan denken we na over wat we gelezen hebben. De Bijbel lezen en nadenken zijn ook Noodzakelijke Dingen. Nadenken is noodzakelijk omdat het de enige manier is om erachter te komen hoe we over God denken. Maar Gods wegen zijn ondoorgrondelijk. Dat betekent dat je tot in lengte van dagen kunt nadenken en dan nog steeds niet weet wat je moet denken. Als ik probeer na te denken dwalen mijn gedachten af naar andere dingen, zoals hoe ik van een borduurring een zwembad met een trapje kan maken voor de modelwereld in mijn kamer of hoeveel perendrupps ik kan kopen van mijn zakgeld of hoeveel dingen er nog zijn om over na te denken. Maar na afloop praten we altijd over de dingen waar we over nagedacht hebben dus je kunt niet net doen alsof je nagedacht hebt als dat niet zo is.

Buiten begon het donker te worden. Ik kon jongens horen fietsen in het straatje achter ons huis. Ze reden tegen een schuin schot op en elke keer als ze er weer af kwamen hoorde ik het schot rammelen. Ik keek naar vader. Ik zag aan de manier waarop zijn wenkbrauwen naar voren staken dat ik moest opletten. Ik zag aan de manier waarop zijn bril blikkerde dat hij niet moest worden gestoord. Ik keek naar beneden, haalde diep adem en hield die in.

‘Het woord van de Heer kwam tot mij in het negende jaar in de tiende maand,

op de tiende van de maand: Mensenkind, schrijf voor uzelf de naam van de dag op, juist op deze zelfde dag heeft de koning van Babel het beleg voor Jeruzalem geslagen...'

Na vijfentwintig seconden begon de kamer op en neer te golven en kwam mijn adem met kleine stootjes naar buiten. Ik wachtte een minuut en haalde toen opnieuw diep adem.

Er blafte een hond. Er kletterde een vuilnisbakdeksel. De seconden druppelden van de schoorsteen klok. Na vijfentwintig seconden begon de kamer weer op en neer te golven en moest ik mijn adem weer laten ontsnappen. Ik moet het heel plotseling hebben gedaan want vader keek op en zei: 'Alles goed met je?'

Ik sperde mijn ogen open en knikte.

'Lees je mee?'

Ik knikte nogmaals en sperde mijn ogen nog wijder open. Hij keek me vanonder zijn wenkbrauwen aan en begon toen weer te lezen.

'In uw onreinheid ligt uw schande! Omdat Ik u heb willen reinigen, maar u niet rein geworden bent, zult u van uw onreinheid niet meer gereinigd worden, totdat Ik Mijn grimmigheid op u doe rusten. Ik, de Heer, heb gesproken.'

Ik wachtte twee hele minuten en haalde toen weer diep adem.

Die hield ik in. En in.

Ik zei tegen mezelf: 'Ik ga dit doen. Ik ga níét verdrinken.'

Ik hield me vast aan de stoelleuning. Ik zette mijn voeten schrap en drukte mijn billen tegen de zitting. Ik was bij vierentwintig seconden toen vader zei: 'Wat ben je aan het doen?'

'Nadenken!' zei ik en mijn adem kwam met een zucht naar buiten.

In vaders slaap trilde een adertje. 'Je bent heel erg rood.'

'Het is hard werken,' zei ik.

'Dit is geen spelletje.'

'Dat weet ik.'

'Lees je mee?'

'Ja!'

Vader blies een beetje lucht uit zijn neus en begon toen weer te lezen.

Ik wachtte drie hele minuten. Toen haalde ik opnieuw diep adem.

Ik vulde ieder stukje van mijn lichaam met lucht: mijn maag, mijn longen, mijn armen en mijn benen. Mijn borst deed pijn. Mijn hoofd bonsde. Mijn benen gingen op en neer.

Ik had niet gemerkt dat vader was opgehouden met lezen. Ik zag pas dat hij naar me zat te kijken toen hij zei: *‘Wat is er aan de hand?’*

‘Ik voel me niet lekker.’

Hij legde zijn bijbel neer. *‘Moet je eens even goed luisteren. Ik lees dit niet om je te amuseren. Ik lees dit niet voor mijn gezondheid. Ik lees dit omdat het je leven zal redden. Dus ga recht zitten, hou op met klieren en let op!’*

‘Oké,’ zei ik.

Hij wachtte even en begon toen weer te lezen. *‘Het zal komen en Ik zal het doen. Ik zal het niet nalaten, Ik zal niet verschonen noch berouw hebben. Naar uw wegen en naar uw daden zullen zij u oordelen, zo spreekt God, de Heer.’*

Ik probeerde mee te lezen maar het enige waar ik aan kon denken was de toiletpot, het enige wat ik kon horen was de stortbak die leegliep, het enige wat ik kon voelen waren handen die me naar beneden duwden.

‘Toen zei het volk tegen mij: Wilt u ons niet vertellen wat deze dingen voor ons betekenen, nu u dit doet? En ik zei tot hen: Het woord van de Heer is tot mij gekomen: Zeg tegen het huis van Israël: “Judith!”’

Zo las vader het, zonder te stoppen en zonder op te kijken.

‘Wat?’ Mijn hart bleef vastzitten aan mijn vest.

‘Lees maar verder alsjeblieft.’

‘O.’

Ik keek maar de bladzijde krioelde van de mieren. Ik sloeg hem om en mijn gezicht werd warm. Ik sloeg hem weer terug en mijn gezicht werd nog warmer.

Vader deed zijn bijbel dicht. Hij zei: *‘Ga maar naar je kamer.’*

‘Ik kan het wel!’ zei ik.

‘Nee, je hebt blijkbaar iets beters te doen.’

‘Ik luisterde!’

Vader zei: *‘Judith.’*

Ik stond op.

Mijn hoofd voelde heel warm, alsof er te veel dingen tegelijk in gebeurden. Het was ook door de war, alsof iemand het door elkaar had geschud. Ik liep naar de deur. Ik legde mijn hand op de kruk en ik zei: 'Het is niet eerlijk.'

Vader keek op. 'Wat zei je daar?'

'Niets.'

Zijn ogen glinsterden. 'Dat is je geraden ook.'

Hoe is het om dood te gaan?

Er is een wereld in mijn kamer. Hij is gemaakt van dingen die niemand anders wil en hij is gemaakt met dingen die van mijn moeder zijn geweest, die ze me heeft nagelaten, en het heeft het grootste deel van mijn leven gekost om hem te maken.

Die wereld strekt zich uit van de tweede vloerplank bij de deur tot de radiator onder het raam. Er zijn bergen bij de muur, waar de kamer het donkerst is, en grote rotswanden en grotten. Er zijn rivieren die van de bergen omlaaglopen naar heuvels en weilanden en daar staan ook de eerste huizen. Dan krijg je de vallei en de velden en de stad, en na de stad krijg je nog wat boerderijen en dan krijg je het strand en de strandweg en een bos met dennenbomen en een baai met een pier en op het laatst, vlak bij de radiator onder het raam, krijg je de zee, met een paar rotsen en een vuurtoren, en wat boten en zeedieren. Aan het plafond, aan korte draadjes, hangen planeten en sterren, aan langere draden hangen de zon en de maan, en aan de langste draden hangen wolken en vliegtuigen en de lampenkap is een papieren luchtballon.

Die wereld heet het Land van Melk en Honing. In het boek Ezechiël staat dat God gezworen heeft de Israëlieten uit het land Egypte te leiden naar een prachtig land. Het vloeide over van melk en honing. Het had nergens gebrek aan, het was een wonder, een paradijs. Het was zo anders dan alles eromheen dat het erbij afstak als een juweel en het werd 'een sieraad onder alle landen' genoemd. Als ik de deur van mijn kamer dichtdoe klappen de muren naar achteren en dan zijn er planeten en regenbogen en zonnen. De vloer rolt zich op en er zijn velden en wegen aan mijn voeten en honderden kleine mensen. Als ik mijn hand uitsteek kan ik de top van een berg aanraken, als ik blaas kan ik de zee laten golven. Ik til mijn hoofd op en ik kijk recht in de zon. Ik voel me gelukkig als ik mijn kamer binnenga. Maar die vrijdagavond zag ik al die dingen niet.

Ik deed de deur dicht en leunde ertegenaan. Ik vroeg me af of ik weer naar beneden zou gaan om vader te vertellen waarom ik mijn

adem had ingehouden. Maar als ik dat deed zou hij alleen maar zeggen: ‘Heb je het tegen de meester gezegd?’ en dan zou ik zeggen ‘Ja,’ en Mr. Davies had gezegd: ‘Niemand gaat hier iemands hoofd in de wc stoppen,’ en dan zou vader zeggen: ‘Nou dan.’ Maar ik wist dat Neil het toch zou doen. En ik vroeg me af waarom vader me nooit geloofde.

Ik ging op de grond zitten. Er kroop een pissebed onder mijn knieën vandaan, tikkend met zijn voelspriet en trommelend met zijn pootjes. Hij zag eruit als een klein gordeldier. Ik zag hem tegen de zandduinen van het Land van Melk en Honing op klimmen en vroeg me af of hij er ooit weer uit zou komen. We hebben op school een experiment gedaan met pissebedden. We bouwden een doolhof van klei en telden hoe vaak ze naar links of naar rechts gingen. Ze gingen bijna altijd naar links. Dat komt doordat ze niet zelfstandig kunnen denken. Ik vroeg me af of dat betekende dat die pissebed er uiteindelijk uit zou komen of dat hij gewoon net zo lang in een kringetje zou blijven lopen tot hij zou sterven als een klein brosbolletje.

Het donker deed de vallei dicht als een boek tussen zwarte kaften. Het daalde neer over de kapotte straten, over daken en antennes, over achterpaden, winkels, vuilnisbakken en straatlantaarns, over de spoorlijn en de grote schoorstenen van de fabriek. Nog even en het donker zou ook de lichten verduisteren. Een tijdlang zouden ze des te helderder stralen maar uiteindelijk zouden ook zij worden opgeslokt. Als je naar de hemel keek zou je hun gloed nog een tijdje zien. En daarna niets meer. Ik vroeg me af hoe het zou zijn om dood te gaan. Was het net zoiets als in slaap vallen of als wakker worden? Was er geen tijd meer? Of ging de tijd altijd door?

Misschien zou alles waarvan ik dacht dat het echt was niet echt blijken te zijn geweest en was alles wat niet echt was het wel. Ik weet niet waarom maar ik ging op zoek naar de pissebed. Het leek opeens heel belangrijk om die te vinden, maar ik zag hem nergens, ook al was hij er een paar seconden geleden nog geweest, en er was niet genoeg lucht in de kamer en het was net alsof iemand een lucifer had afgestroken die alle zuurstof verbrandde.

Ik ging met mijn rug tegen de muur zitten en mijn hart begon hard te bonzen. Er kwam iets naar me toe wat zich ontrolde als een wolk heel laag aan de horizon. De wolk werd groter. Hij kwam in mijn mond en in mijn ogen en opeens was er gebulder en dingen die heel snel allemaal tegelijk gebeurden, en toen zat ik weer met mijn rug tegen de muur en liep het zweet onder mijn haar vandaan en ik voelde me vreemder dan ik me ooit in mijn leven gevoeld had. En als ik moest zeggen hoe ik me voelde zou ik zeggen als een doos die was omgekeerd. En die doos was verbaasd over hoe leeg hij eigenlijk was.

Waarom ik niet heel lang zal leven

Ik verwacht niet lang te leven in deze wereld. Niet omdat ik een ziekte heb of omdat iemand me zal vermoorden (hoewel Neil Lewis dat misschien wel doet), maar omdat God heel gauw Armageddon zal brengen.

Met Armageddon zullen er rotswanden splijten en gebouwen instorten en wegen scheuren. De zee zal omhoogkomen en er zullen donder en bliksem zijn en aardbevingen en ballen van vuur die door de straten rollen. De zon zal donker zijn en de maan zal zijn licht niet geven. Bomen zullen met wortel en al worden uitgerukt en bergen platgeslagen en huizen zullen tot op de grond toe verkrummen. De sterren zullen naar beneden worden gesmeten en de hemelen uit elkaar getrokken en de planeten omvergeworpen. De sterren zullen vernietigd worden en de zee zal barsten met het geluid van een bord, en de lucht zal vol zijn van wat geweest is en uiteindelijk zal er niets anders overblijven dan een berg rommel.

Wij weten dat Armageddon nabij is want we leven in een Poel van Verderf en vader zegt dat er geen plek is waar een Rechtschapen Mens zijn voet kan neerzetten, soms zelfs letterlijk. We weten ook dat we dicht bij het einde zijn omdat er oorlogen en aardbevingen en hongersnoden zijn en mensen die ‘zonder natuurlijke liefde’ zijn en daardoor explosieven ombinden of iemand neersteken omdat ze zijn horloge mooi vinden of elkaar filmen terwijl ze mensen hun hoofd afhakken. Er zijn Schapen (Broeders zoals wij) en Bokken (ongelovigen) en Verloren Schapen (Broeders die uit de gemeente zijn Verwijderd of die zijn weggevallen). Je hebt ook Onkruid tussen de Tarwe (mensen die doen alsof ze Broeders zijn maar het niet zijn), Valse Profeten (leiders van andere religies), het Wilde Beest (alle wereldreligies), Sprinkhanen (wij met onze stekende boodschap), een toename van Immorele Relaties (seks) en tekenen in de zon, de maan en de sterren (niemand weet nog wat die betekenen).

Maar in het echte Land van Melk en Honing zullen er geen ongeloo-

vigen zijn en zal er geen oorlog zijn of hongersnood of leed. Er zal geen vervuiling zijn en er zijn geen steden of fabrieken. Er zullen velden zijn, en zij die gestorven zijn zullen weer levend worden en zij die leven zullen helemaal nooit sterven en er zal geen ziekte meer zijn want God zal alle tranen uit onze ogen wissen. We weten dit omdat God het heeft beloofd.

Vader zegt dat het trouwens toch alleen maar een kwestie van tijd is voordat iemand de wereld opblaast of voordat geld waardeloos wordt, of voor we worden uitgeroeid door een virus, of voor het gat zo groot als Groenland in de ozonlaag zo groot wordt als Australië. Dus het is maar goed dat Armageddon komt en dat er niets van deze oude wereld overblijft.

En ik denk dat het goed is omdat de ijsberen hongerlijden en de bomen doodgaan en als je een plastic zak in de aarde stopt gaat hij nooit meer weg en de aarde heeft schoon genoeg van plastic zakken. En omdat ik in de nieuwe wereld mijn moeder zal zien.